

Femeile din viața mea

Sunt suma tuturor femeilor care m-au plăsmuit, m-au desăvârșit și m-au îndeplinit și, deopotrivă, sunt suma bărbaților care m-au iubit și m-au împlinit. Femeile sunt cele care au adăugat nuanțe ființei mele, în vreme ce bărbații i-au dat culoare. Femeile m-au ajutat să devin complexă, bărbații, completă. Știu că poate părea totul un simplu joc de cuvinte, dar pentru mine are un sens și cred că și pentru voi.

M-am gândit mult la toate femeile care fac parte din mine, din viața mea, chiar dacă unele au devenit doar niște umbre locuite, care mă însoțesc tăcute și îmi dau mâna lor invizibilă, atunci când am nevoie. Toate cele pe care le-am întâlnit, cele care au rămas, dar și cele care au trecut, lăsând în urma lor o idee, un gând, o îndoială,

o întrebare, o certitudine sau doar o dâră de parfum. De la fiecare am furat ceva, o piesă, chiar și minusculă, care lipsea din puzzle-ul meu interior, de aceea, recunosc că am fost toată viața o "hoață" de sentimente, de emoții, de metafore. Nu am fost niciodată, însă, o hoată de vise, pentru că le-am trăit mereu doar pe ale mele, și nici o "hoață" de identități, pentru că nu am vrut niciodată să fiu altcineva, chiar dacă m-am lăsat inspirată, adesea, de femeile, reale sau fictive, care îmi umpleau existența și îmi puneau la lucru imaginația.

A fost o vreme în care cele fictive mă devorau pur și simplu, mă obsedau, era vremea incertitudinilor, a îndoilelilor, a plăsmuirii interioare, în care orice sentiment era trăit înzecit, înmiit, aproape paroxistic, până la exasperare. Era vremea în care oscilam incertă între Olguța și Monica, din *La*

Medeleni, între Luli boy și Gabriela, din *Lorelei*, între Diana și Ilinca din *Pânza de păianjen*, la fel ca multe dintre noi, nu-i așa? Apoi a venit vremea Doamnei T, a lui Camil Petrescu, a Otiliei lui Călinescu, a Annei Karenina, a lui Tolstoi, a Norei lui Ibsen, a Ferminei Daza, a lui Marquez, fiecare dintre ele a complicat și mai mult puzzle-ul interior, încă în construcție.

Cât despre femeile din lumea reală...ele m-au ajutat, de cele mai multe ori, să am certitudini și să oscilez, rămânând în echilbru, să fiu, deopotrivă, puternică și fragilă, m-au inspirat și m-au amalgamat în ceea ce sunt astăzi. Tocmai de aceea simt că sunt câte puțin din fiecare, sunt suma infinită a tuturor, sunt reflexul fiecăreia, dar nu copia, e ca și cum aș fi între oglinzi paralele, care produc un număr (aparent) infinit de "autoreflexii".

O văd pe mama, pe care am fost supărată multă vreme pentru că nu mi-a transmis albastrul intens din ochii ei, dar mi-a dăruit ceva mult mai important decât culoarea ochilor, dragostea intensă și infinită, întocmai ca și cerul din privirea ei. Iubirea unei mame nu e niciodată ușoară sau calmă, dimpotrivă, e neliniștită, e impulsivă și rațională, e tandră și rigidă, e necuprinzătoare, e neobosită, e...totală. În momentul în care începem să dorim să nu seamănăm cu mamele noastre, în momentul în care simțim că iubirea lor imensă devine insuportabilă, împovărătoare, devenim noi înșine mame și ne dăm seama că iubim și noi în mod total și imperfect. Dar știm să iubim tocmai pentru că am fost iubite, asta e singurul lucru care contează. Uneori, însă, îl înțelegem târziu...

Așa cum am înțeles târziu, dar nu prea târziu, din fericire, iubirea bunicii mele, cea care m-a crescut, o iubire tăcută,

mută, nicideată exuberantă sau euforică, declamativă sau declarativă, o iubire prizonieră într-un suflet închis în propria fortăreață. O iubire nedeslușită. Văd deslușit, însă, reflexul buniciei mele în oglinzile paralele ale sufletului meu.

Imagini feminine, uneori limpezi, alteori confuze, unele colorate, altele în alb și negru, unite între ele de felul în care se oglindesc în mine. Un loc, o culoare, un obiect, un parfum, fiecare se identifică în memoria mea cu cineva.

Trandafiri albi în februarie, cartea lui Eliade, 19 *trandafiri*, în dar, eclipse de lună, astronomie și planete, prietena mea, cu minte genială, care adora contrapunctele în muzică și le identifica cu acele persoane de care ești independent și interdependent în aceeași măsură.

Profesoara de franceză din liceu care, atunci când intra în clasă, umplea aerul de parfum subversiv și de vise clandestine. Ne vorbea, în secret, de stil, de eleganță, de rafinatețe, de feminitate într-o vreme în care maximul de feminitate pe care ni-l puteam permite era cămașa albă, din in topit, cu guler brodat, care se întrezărea de sub uniforma neagră și tristă, cu matricola cusută pe piept.

Mătușa mea din București la care petreceam vacanțele de vară, care m-a învățat să merg pe stradă elegant și cu stil, fără să îmi bălângăn brațele, cu care mergeam seară de seară la teatru sau operă, cu care am descoperit farmecul aristocratic al orașului, cea care m-a visat actriță și pe care, probabil, am

dezamăgit-o.

Prietena franțuzoiacă a mamei mele, care m-a făcut să iubesc franceza și să visez Parisul, cea care mi-a adus primii blugi, rochia de banchet și toate hainele care miroseau a Chanel și a Paris, primele reviste Paris Match, interzise în România comunistă, cea care m-a făcut să visez în ritm de chansonete.

Vecina mea de bloc, cu 10 ani mai mare decât mine, scriitoare și jurnalistă, care poposea în blocul de pe Odobescu, între două cărți, între două premii, între zecile de călătorii prin lume. Avea, uneori, timp de o poveste, în care vorbeam despre cărți, despre locuri de vis și despre iubiri tumultuoase. O admiram și o adoram. Mă simt datoră să rectific, am mințit atunci când am spus că nu am fost hoată de identități, pentru că nu vroiam să semăn cu nimeni. Nu e adevărat, la 20 de ani am visat să scriu la fel ca ea, la 30 de ani, să cutreier lumea, așa cum făcea ea, iar la 40 să iubesc la fel ca ea. Nu am făcut nimic din tot ceea ce aș fi vrut să fac, încercând să trăiesc la fel ca ea, dar, în cele din urmă, după douăzeci de ani, am devenit prietene. Chiar dacă nu mai stăm la o poveste, ca pe vremuri, cam de vreo...douăzeci de ani.

Sunt purtătoarea tuturor chipurilor feminine pe care le-am întâlnit trăind și, tocmai de aceea, am simțit că trebuie să scriu despre ele, de 8 martie.

P.S. Știați că limba română este singura limbă latină în care cuvântul *iubire* e de genul feminin?

[post_connector_show_children slug="iubire" parent="22" link="true" excerpt="true"]